

[Socialministeren.]

den Mand, der virkelig vil medvirke ved Bearbejdelsen af Loven, ogsaa ved den endelige Afstemning her i Tinget vil være med til at gennemføre den —, vil jeg gerne sige, at det er jo ikke Hensigten at afskaffe Arbejde. Det ærede Medlem vilde gerne have det til at se ud, som om Danmark nu var saa lidt demokratisk, at Regeringen her fremsatte Forslag om, at nu skulde man tage Friheden til at arbejde fra Folk. Jeg tror, det vilde have set forfærdeligt ud i dette Land — og det vil alle forstandigt tænkende Mennesker give mig Ret i —, hvis vi ikke havde haft Arbejderorganisationer, der havde været i Stand til rundt om paa Arbejdspladserne at begrænse de enkelte Arbejders Lyst og Trang til til Tider at arbejde, om saa det skulde være hele Døgnet rundt. Jeg har oplevet — det var ganske vist før Krigen — paa en Arbejdsplads her i København at se Ugesedler paa op til 140 Timers Arbejde, og det var ikke faa. Om de paagældende laa og sov i den Tid, de officielt skulde arbejde, ved jeg ikke, men det havde en Overgang udviklet sig saadan, at der ingen Mening var i det. Det er Arbejderorganisationerne, der paa dette Omraade har skabt mere egnede og mere ordnede Forhold og faaet gennemført, at den enkeltes Lyst til uden videre at arbejde, saa længe det passede ham, blev bremset. Det er maaske nok formelt rigtigt, at man paa den Maade gennem Lovgivningen, ogsaa gennem Organisationernes Beslutninger, tager en Del af Friheden fra den enkelte, men det er jo ikke det eneste Omraade, hvor Organisationer tager Friheden fra den enkelte. Det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen, der jo er Medlem af Arbejdsgiverforeningen, kan blot læse denne Organisations Love igennem eller se, hvad der staar paa Skrivepapiret med Arbejdsgiverforeningens Insignier oppe i Hjørnet, saa maa det ærede Medlem indrømme — jeg behøver ikke engang at dokumentere det —, at den Organisation i endnu højere Grad end Arbejdernes Organisationer tager fat ogsaa paa det enkelte Medlems økonomiske Frihed, saa jeg tror ikke, det ærede Medlem just er den rette til fra dette Sted at tale om Begrænsning i den enkeltes Frihed.

Saa er det ærede Medlem ked af, at

Loven ophører, naar Ledigheden er gaaet ned til det, den var i 1930. Jeg haaber jo paa, at det skal være muligt at naa derved. Gennemførelsen af det Lovforslag, vi behandler i Øjeblikket, er et Skridt, ikke noget stort Skridt, i den Retning, men det er et Skridt. Om det er 1 000 Mand eller det er 4 000 Mand, er ikke det afgørende, det, der betyder noget, er, at for hver 1 000 Mand, vi er i Stand til at skaffe i Arbejde, saadan at de kan klare sig selv og sine og faa en Købeevne, der svarer til en arbejdende Samfundsborgers Købeevne under nogenlunde rimelige Vilkaar; skaffer vi ogsaa Omsætning og Beskæftigelse til andre Mennesker, nemlig til dem, der skal forsyne den paagældende Familie med de Ting, som den er i Stand til at købe for den Løn, de faar. Derfor er et Skridt opad med Beskæftigelsesprocenten i Virkeligheden et Skridt, der betyder mere, end det fremgaar af selve Procenten.

Jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen i, at der kan opstaa Vanskeligheder, navnlig for Handels- og Kontorvirksomheder. Det kan være vanskeligt, hvor man har en særlig betroet Mand i en Stilling, uden videre at remplacere ham og tage en Mand ude fra Gaden og sætte ind; det kan der være nødvendigt at vælge andre Former for i det lange Løb ikke at beskæftige den enkelte mere, end hvad der svarer til et normalt Arbejdsaaers Arbejdstimer. Jeg forstaar det ærede Medlem saadan, at det egentlig er det, han tænker paa og derfor ønsker, at man i højere Grad skal være i Stand til at ordne Problemet ved Hjælp af Weekend eller udvidet Ferie eller andet i den Retning, og jeg vil mene, at den Lov, der her er forelagt, heller ikke skulde være til Hinder for, at man kunde komme den Vej ud. Det er jo ikke Meningen med et Forslag som det, jeg her har forelagt, at det skal være en Spændetrøje, hvori alle Virksomheder, alle Industrier skal indpasses paa nøjagtig samme Maade. Det er umuligt at gøre det i et Samfund, der er saa sammensat, som det Samfund er, vi lever i, og her maa naturligvis ogsaa gælde, at hvis det virkelig viser sig, at Slagterierne periodevis ikke er i Stand til at beskæftige andre end netop de bestemte Personer, der findes paa Slagterierne, og ikke er i Stand til at